

Tari István

Tiszánk elején és végén

(A hetvenkedő kardtárs köszöntése)

Öregapák botjainak
Porba rajzolt ábráival
Sírsz fiacskám, Ábrányival?
Mit szólnak a mostaniak?

Kikben már vigad a divat,
Ébersége páráival
Maszatozva, ha rád rivall:
Összerezzen minden irat.

Mennyi hasonló létélmény
Tiszánk elején és végén:

Szovjet-magyarok fogalmát
Bevezetni szándékozók
Szertehulló birodalma
Gyűjtja föl égboltozatját;

Nyelvehagyott iszonyatra
Jugó-magyarok fogalmát
Melldöngetve bevezetők
Tömegsírba lőtt országa...

Kirekesztett részek széle,
Mennyi hasonló létélmény,
A látszatok ellenére,
Tiszánk elején és végén!

TARI ISTVÁN (1953) Zentán született költő, író, műfordító, képzőművész. 1999-ben, az akkor alakult Ideiglenes Magyar Nemzeti Tanács Intéző Bizottságának a tagja. 2000–2005 között Óbecse alpolgármestere. 2003–2012 között a Magyarokanizsai Írótábor szellemi vezetője. Legutóbbi kötete: *Csataképversek* (képversek, grafikák, kordokumentumok; Kaposvár, 2020, Berzsenyi Könyvkiadó).

Hörgő műanyag szemétbe,
Lubickoló flakonokba,
Adathalászatba csúszva,
Kóbor kutyát szelídítve,

Velem együtt a dal köszönt –
Kálvárián világháló
Sodorhat újabb szóözönt –
Jó Vári Fábián László!

A piperkőc tömeggyilkos

amikor a piperkőc tömeggyilkos
a másvilágon kubai szivarra
gyűjtva

 a földarabolva kirabolt
kistérség visszasompolygóira
visszaoldalgóira kacshintva –
mégiscsak ők voltak a világot
megtévesztő káprázatos jugó
kirakatépítésben a legjobbak! –
elégedett mosollyal magához nyúl
ahhoz a homokkal töltött zsákhoz
mely koporsójában – a huszadik
század legemlékezetesebbnek
tartott temetésén – bomlásnak indult
hulláját jól helyettesítette
amikor

 a piperkőc tömeggyilkos
a másvilágon kubai szivarra
gyűjtva

 a történetből kikacshintva
elégedett mosollyal magához nyúl
az önimádat műtoprongyának
fölfeslően megújult ezredében
a dologtalanságukat továbbra
is fegyverrel védők

 a vészhelyzetben
még elszántabban nyerészkedők egyre

megnyugtatóbb duruzsolássá váló
hörgésén ringatózva egy kicsit hogy –
a tenger csillámain is idézve –
újult erővel újra elolvassa
szórakozottan magáévá tegye
az őt istenítő szövegeket
a leigázottak megkínzottak
tébolyultan megbecstelenítettek
ivadékainak őt istenítő
siratva dicsőítő gyászoló
a nyelvehagyottak erőltetett
mellébeszéléssel verseknek és
poémáknak csúfolt szösszeneteit
a virító lével és gyalázattal
fölnevelt rettegésben a testet
öltő kilátástalanságban a
célzott kezelés kitettségeiben
a jól megfizetett árulás buggyos
magánmítoszokat szaporító
kacifántos szárnyalásait melyben
a volt pártköltők azt emlegetik oly
elérzékenyülten hogy a vénülő
tömeggyilkos – akiről

*„Úgy tűnik
keveset, nagyon kevés költeményt”
írtak – megható módon ügyeskedve
„titkon szinte / egy kis virágházat
épített magának / mint ahogy házikót
tákol / hátul az udvarban magának
az ember”*

*„Jövő bástyája, Užice
utcai Ház.”*

„létünk döngölt földjén”
Istenem ez a megnyomorítottság
forradalmasított talpnyalás tör
elő a legváratlanabbul és
bugyog fortyog kavargó még ma is
az új tömegsírok puha földjén a
piperkőc tömeggyilkos szabadságként
tálalt

kitalált születésnap
fordulóján föléledő kubai
szivarfüstje lengedezésével